

Sons and Daughters of God

By Elder Rubén V. Alliaud
Of the Seventy

Synové a dcery Boží

Starší Rubén V. Alliaud
sedmdesátník

October 2024 general conference

We truly believe that we are all literally the children of God, and because of that, we have the potential to become like Him.

Today I would like to address one of the most joyful, glorious, and powerful gospel truths that God has revealed. At the same time, it is ironically one for which we have been criticized. An experience I had some years ago profoundly deepened my appreciation for this gospel truth.

As a representative of the Church, I was once invited to a religious conference where it was announced that from that moment on they would recognize as valid all baptisms performed by almost all other Christian churches, as long as the ordinance was done with water and in the name of the Father and of the Son and of the Holy Ghost. Then it was explained that this policy did not apply to baptisms performed by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

After the conference I was able to delve deeper into the reasons for that exception with the leader in charge of the announcement. We had a wonderful and insightful conversation.

In short, he explained to me that that exception had primarily to do with our particular beliefs about the Godhead, which other Christian denominations often refer to as the Trinity. I expressed my appreciation for him taking the time to explain to me his beliefs and the policy of his church. At the end of our conversation, we hugged and then said goodbye.

As I later contemplated our discussion, what this leader said about Latter-day Saints not understanding what he called the “mystery of the Trinity” stayed in my mind. What was he refer-

Skutečně věříme, že všichni lidé jsou doslova děti Boží a že díky tomu máme potenciál stát se takovými, jako je On.

Dnes bych rád hovořil o jedné z nejradostnějších, nejnádhernejších a nejmocnějších pravd evangelia, které Bůh zjevil. Zároveň je to paradoxně jedna z pravd, za kterou jsme kritizováni. Mou vděčnost za tuto pravdu evangelia nesmírně prohloubila jedna zkušenost, kterou jsem získal před několika lety.

Jako zástupce Církve jsem byl jednou pozván na náboženskou konferenci, na níž bylo oznámeno, že od onoho okamžiku budou uznány za platné všechny křty vykonané téměř všemi ostatními křesťanskými církvemi, budou-li tyto obřady vykonány vodou a ve jménu Otce a Syna i Ducha Svatého. Poté bylo vysvětleno, že toto pravidlo se nevztahuje na křty vykonané Církví Ježíše Krista Svatých posledních dnů.

Po konferenci jsem měl možnost hlouběji probrat důvody této výjimky s vedoucím, který měl toto oznámení na starosti. Náš rozhovor byl úžasný a podnětný.

Stručně řečeno, vysvětlil mi, že důvodem této výjimky je především naše konkrétní přesvědčení ohledně Božstva, které ostatní křesťanské denominace často nazývají Trojice. Vyjádřil jsem mu vděčnost za to, že si udělal čas, aby mi objasnil svou víru a pravidla své církve. Na konci našeho rozhovoru jsme se objali a pak se rozloučili.

Když jsem později o našem rozhovoru přemýšlel, na mysl se mi vracelo, co tento vedoucí řekl o tom, že Svatí posledních dnů nerozumějí tomu, co nazval „tajemstvím Trojice“. O čem

ring to? Well, it had to do with our understanding of the nature of God. We believe that God the Father “is an exalted man” with a glorified “body of flesh and bones as tangible as man’s; [and] the Son also.” Thus, every time we talk about the nature of God, in some way, somehow, we are also talking about our own nature.

And this is true not only because we all were made “in [His] image, after [His] likeness,” but also because, as the Psalmist recorded, God said, “Ye are gods; and all of you are children of the most High.” This is for us a precious doctrine now recovered with the advent of the Restoration. In summary, it is nothing more or less than what our missionaries teach as the first lesson, first paragraph, first line: “God is our Heavenly Father, and we are His children.”

Now, you might say, “But many people believe we are children of God.” Yes, that is true, but their understanding may be a little different from the implication of its deeper meaning that we affirm. For Latter-day Saints, this teaching is not metaphorical. Rather, we truly believe that we are all literally the children of God. He is “the Father of [our] spirits,” and because of that, we have the potential to become like Him, which seems to be inconceivable to some.

It has now been over 200 years since the First Vision opened the doors to the Restoration. At the time, young Joseph Smith sought guidance from heaven to know what church to join. Through the revelation he received that day, and in later revelations given to him, the Prophet Joseph obtained knowledge about the nature of God and our relationship to Him as His children.

Because of that, we learn more clearly that our Heavenly Father has taught this precious doctrine from the very beginning. Allow me to cite at least two accounts from the scriptures to illustrate this.

You might remember God’s instructions to Moses as recorded in the Pearl of Great Price.

We read that “God spake unto Moses, saying: Behold, I am the Lord God Almighty, and Endless is my name.” In other words, Moses, I want you to know who I am. Then He added, “And, behold, thou art my son.” Later he said, “And I have a work for thee, Moses, my son; and thou art in the similitude of mine Only Begotten.” And then finally, He ended with, “And now, behold, this one thing I show unto thee, Moses, my son.”

mluvil? Nu, souviselo to s tím, jak chápeme Boží podstatu. Věříme, že Bůh Otec „je oslaveným člověkem“, který má oslavené „tělo z masa a kostí tak hmatatelné jako lidské; [a] Syn také.“ Proto vždy, když mluvíme o podstatě Boží, mluvíme jistým způsobem také o podstatě sebe samých.

A to je pravda nejen proto, že jsme všichni byli učiněni „k obrazu [Jeho], podle podobnosti [Jeho]“, ale také proto, že podle záznamu žalmisty Bůh řekl: „Bohové jste, a [dětí] Nejvyššího vy všichni.“ Toto je pro nás drahocenná nauka, která byla obnovena díky Znovuzřízení. Stručně řečeno, není to více ani méně než to, čemu naši misionáři učí v rámci první lekce, prvního odstavce, první řádky: „Bůh je náš Nebeský Otec a my jsme Jeho děti.“

Mohli byste namítnout: Ale mnoho lidí věří, že jsme děti Boží. Ano, to je pravda, ale jejich chápání se může poněkud lišit od dosahu hlubšího významu této pravdy, kterou potvrzujeme. Pro Svaté posledních dnů toto učení není obrazné. Naopak, skutečně věříme, že všichni jsme doslova děti Boží. Bůh je Otec našeho ducha, a díky tomu máme potenciál stát se takovými, jako je On, což se některým zdá nepředstavitelné.

Od chvíle, kdy První vidění zahájilo Znovuzřízení, již uplynulo více než 200 let. Mladý Joseph Smith tehdy usiloval o vedení z nebe, aby věděl, do které církve má vstoupit. Prorok Joseph prostřednictvím zjevení, které obdržel onoho dne, a ze zjevení, která mu byla dána později, získal poznání ohledně podstaty Boha a našeho vztahu k Němu jakožto Jeho děti.

Díky tomu získáváme jasnější poznání, že Nebeský Otec učí této drahocenné nauce již od počátku. Dovolte mi uvést alespoň dva příběhy z písem, které to dokládají.

Možná si vzpomenete na pokyny, které Bůh udělil Mojžíšovi a které jsou zaznamenány v Drahocenné perle.

Stojí tam: „Bůh pravil Mojžíšovi řka: Viz, já jsem Pán Bůh Všemohoucí a Nekonečný je jméno mé.“ Jinými slovy: Mojžíši, chci, abys věděl, kdo jsem. Poté dodal: „A viz, ty jsi syn můj.“ Později řekl: „A mám pro tebe práci, Mojžíši, synu můj; a ty jsi v podobnosti mého Jednorozeného.“ A poté zakončil slovy: „A nyní, viz, tuto jednu věc ti ukáži, Mojžíši, synu můj.“

It appears that God was determined to teach Moses at least one lesson: “You are my child,” which He repeated at least three times. He could not even mention the name of Moses without immediately adding that he was His son.

However, after Moses was left alone, he felt weak because he was no longer in the presence of God. That is when Satan came to tempt him. Can you see a pattern here? The first thing he said was, “Moses, son of man, worship me.”

In this context, Satan’s request to worship him may have been only a distraction. A significant temptation for Moses in that moment of weakness was to become confused and believe that he was only a “son of man,” rather than a child of God.

“And it came to pass that Moses looked upon Satan and said: Who art thou? For behold, I am a son of God, in the similitude of his Only Begotten.” Fortunately, Moses was not confused and did not allow himself to become distracted. He had learned the lesson of who he really was.

The next account is found in Matthew 4. Scholars have entitled this “the three temptations of Jesus,” as if the Lord was tempted only three times, which of course is not the case.

Hundreds of gallons of ink have been used to explain the meaning and content of these temptations. As we know, the chapter begins by explaining that Jesus had gone into the desert, “and when he had fasted forty days and forty nights, he was afterward an hungred.”

Satan’s first temptation apparently had only to do with satisfying the Lord’s physical needs. “Command that these stones be made bread,” he challenged the Savior.

A second enticement may have had to do with tempting God: “Cast thyself down: for it is written, He shall give his angels charge concerning thee.”

Finally, Satan’s third temptation referred to the aspirations and glory of the world. After Jesus had been shown “all the kingdoms of the world, ... [Satan] saith unto him, All these things will I give thee, if thou wilt fall down and worship me.”

In truth, Satan’s ultimate temptation may have had less to do with those three specific provocations and more to do with tempting Jesus Christ to question His divine nature. At least twice, the enticement was preceded by the challenging accusation from Satan: “If thou be the Son of God”—if you really believe it, then do

Zdá se, že Bůh byl odhodlán dát Mojžíšovi alespoň jedno poučení: „Jsi mé dítě“, které zopakoval nejméně třikrát. Mojžíšovo jméno nemohl zmínit bez toho, aniž by ihned dodal, že Mojžíš je Jeho syn.

Když však Mojžíš zůstal sám, cítil se slabý, protože již nepřebýval v přítomnosti Boží. Tehdy ho přišel pokoušet Satan. Vidíte v tom určitý vzor? První, co řekl, bylo: „Mojžíši, synu člověka, uctívej mne.“

V tomto kontextu mohla Satanova žádost, aby ho Mojžíš uctíval, sloužit jen k odvrácení pozornosti. V oné slabé chvíli byl Mojžíš značně pokoušen, aby podlehl zmatku a uvěřil, že je jen „syn člověka“, a nikoli dítě Boží.

„A stalo se, že Mojžíš pohlédl na Satana a řekl: Kdo jsi? Neboť viz, já jsem syn Boží, v podoběnství jeho Jednorozného.“ Mojžíš naštěstí zmatku nepodleh a nenechal svou pozornost odvrátit. Získal ponaučení, kým ve skutečnosti je.

Další příběh se nachází v Matoušovi 4. Učenci to nazvali „tři pokušení Ježíše“, jako by náš Pán byl pokoušen jen třikrát, což se samozřejmě nestalo.

K vysvětlení významu a podstaty těchto pokušení byly spotřebovány stovky litrů inkoustu. Jak víme, tato kapitola začíná vysvětlením, že Ježíš odešel na poušť, „a postíval se čtyřiceti dny a čtyřiceti nocí, potom zlačněl“.

Satanovo první pokušení se podle všeho týkalo jen uspokojení Pánových fyzických potřeb. „Rciž, ať kamení toto chlebové jsou,“ vyzval Satan Spasitele.

Druhá pobídka se možná týkala pokoušení Boha: „Spustiž se dolů; nebo psáno jest, že andělům svým přikázal o tobě.“

A konečně třetí Satanovo pokušení se týkalo světských ambic a slávy. Satan poté, co Ježíšovi ukázal „všecka království světa...“, řekl jemu: Toto všechno tobě dám, jestliže padneš, budeš mi se klanět.

Ve skutečnosti se Satan možná ani tak nesnažil Ježíše Krista vyprovokovat k těmto třem konkrétním činům, ale spíše ho pokoušel, aby zapochyboval o své božské podstatě. Přinejmenším dvakrát Satan před samotným pokušením vyslovil tuto provokativní výzvu: „Jsi-li Syn Boží“ – pokud tomu opravdu věříš, udělej to či ono.

this or that.

Please notice what had happened immediately before Jesus went into the desert to fast and pray: we find the account of Christ's baptism. And when He had come out of the water, there came "a voice from heaven, saying, This is my beloved Son, in whom I am well pleased."

Do we see the connection? Can we recognize a pattern here?

It is no wonder that every time we are taught about our divine nature and destiny, the adversary of all righteousness tempts us to call them into question.

How different our decisions would be if we really knew who we really are.

We live in a challenging world, a world of increasing commotion, where honorable people strive to at least emphasize our human dignity, while we belong to a church and embrace a gospel that lift our vision and invite us into the divine.

Jesus's commandment to be "perfect, even as [our] Father which is in heaven is perfect" is a clear reflection of His high expectations and our eternal possibilities. Now, none of this will happen overnight. In the words of President Jeffrey R. Holland, it will happen "eventually." But the promise is that if we "come unto Christ," we will "be perfected in him." That requires a lot of work—not just any work, but a divine work. His work!

Now, the good news is that it is precisely our Father in Heaven who has said, "For behold, this is my work and my glory—to bring to pass the immortality and eternal life of man."

President Russell M. Nelson's invitation to "think celestial" implies a wonderful reminder of our divine nature, origin, and potential destination. We can obtain the celestial only through Jesus Christ's atoning sacrifice.

Perhaps that is why Satan enticed Jesus with the very same temptation from the beginning to the end of His earthly ministry. Matthew recorded that while Jesus hung on the cross, those "that passed by reviled him, ... saying, ... If thou be the Son of God, come down from the cross." Glory be to God that He did not hearken but instead provided the way for us to receive all celestial blessings.

Let us always remember, there was a great price paid for our happiness.

Všimněte si prosím, co se stalo těsně předtím, než Ježíš odešel na poušť, aby se tam postil a modlil – nacházíme tam záznam o Kristově křtu. A když vystoupil z vody, přišel „hlas z nebe řkoucí: Tentof jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo.“

Vidíme zde souvislost? Dokážeme v tom rozpoznat určitý vzor?

Není divu, že nás pokaždé, když se učíme o své božské podstatě a o svém určení, protivník vši spravedlivosti pokouší, abychom o nich měli pochybnosti.

Jak odlišná by byla naše rozhodnutí, kdybychom opravdu věděli, kdo doopravdy jsme!

Žijeme v problematickém světě, v němž je stále více zmatku a v němž početní lidé usilují alespoň o to, aby vyzdvihovali naši lidskou důstojnost, kdežto my patříme k církvi a přijímáme evangelium, které pozvedají naši vizi a vybízí nás k tomu, co je božské.

V Ježíšově přikázání, abychom byli „dokonalí, jako i Otec [náš], kterýž jest v nebesích, dokonalý jest“, se jasně odrážejí Jeho vysoká očekávání a naše věčné možnosti. Nic z toho se samozřejmě nestane přes noc. Jak řekl president Jeffrey R. Holland, stane se tak „nakonec“. Je nám však slíbeno, že když přijdeme „ke Kristu“, budeme „v něm zdokonalováni“. To je velké dílo – ne ledajaké dílo, ale božské dílo. Jeho dílo!

Dobrou zprávou je, že právě náš Otec v nebi řekl: „Neboť viz, toto jedílo méa sláva má – usku-tečniti nesmrtelnost a věčný život člověka.“

Výzva presidenta Russella M. Nelsona, abychom mysleli „celestiálně“, je úžasnou připomínkou naší božské podstaty, našeho původu a potenciálního určení. To, co je „celestiální“, můžeme obdržet pouze prostřednictvím smírné oběti Ježíše Krista.

Možná proto Satan sváděl Ježíše tímtož pokušením od počátku až do konce Jeho pozemské služby. Matouš zaznamenal, že když Ježíš visel na kříži, ti, „kteříž chodili tudy, rouhali se jemu, ... říkajíce: ... Jsi-li Syn Boží, sestupíš s kříže.“ Sláva Bohu za to, že neuposlechl, ale místo toho nám umožnil obdržet všechna celestiální požehnání.

Vždy pamatujme na to, že za naše štěstí byla zaplácena velká cena.

I testify as with the Apostle Paul that “the Spirit itself beareth witness with our spirit, that we are children of God: and if children, then heirs; heirs of God, and joint-heirs with Christ; if so be that we suffer with him, that we may be also glorified together.” In the name of Jesus Christ, amen.

Svědčím stejně jako apoštol Pavel, že „tentž Duch osvědčuje duchu našemu, že jsme [děti] Boží. A jestliže [děti], tedy i dědicové, dědicové zajisté Boží, spolu pak dědicové Kristovi, však jestliže spolu trpíme, abychom spolu i oslaveni byli.“ Ve jménu Ježíše Krista, amen.